

Yalnızlık Olmasaydı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 05 Temmuz 2020

“Daha yalnız olunabilirdi
Yalnızlık olmasaydı...” (Alıntı)

Düş kalıntıları, sevgili: aşkın da kisvesi içine saklandığım karanlık hücre ve de hicabın hicabı düşmezken yakamdan, filizlenen aşka şakıyan kalemim ve ruhumla tezat düştüğüm dünyevi değerler aşkın kerameti yüreğin bekası yarının tozu ve şimdi düş çukurları ile eşleşiyor şiirin gamzeleri ve sonlanmayan hüsrana çivi çakıyor gece işçileri.

Töhmetin yansımasıydı şiirsiz geçen ömrümden firar edip de peşine düştüğüm imgelerin vakur cilvesi ve işte örtüşüyorum yoktan var eden Rabbime düşkünlüğümle eşleşen hayallerim ve umudum ve şiirlerim...

Yalnızlıkta saf tuttuğum ahir ömrün kürediği her karede soldum soludum da aşkı biteviye lakin inzivada yaşamanın meali idi sessizliğim ve ne zamanki düştü yolum şiire bir endam ki yenilgilerimin mimlediği ömrün detaylarında s/alındığım o dev mizansen ve işte kaykılıyorum rahminde duyguların ve aşkın peyzajında doyumsuz yüreğime sayısız çentik atıyorum.

Rabıtası sözcüklerin.

Kelaynak kuşları eşlik ederken imgelere.

Düşüncelerin asla solmadığı ve sonlanmadığı.

Basireti b/ağlandı bir kez şarkıların: kulaklarıma küpe her nakaratta doğuyor şiirlerim ve şairliğin yanından geçmediğim ömrün devasa boşluğunu bir bir dolduruyorum yazmanın meali ile mutluluğun da iz düşümü iken gecenin iklimine serdiğim imge örtüsü ve pikniğe çıktığım her gece yine kuytulara uyumuş duygularımın nihayetinde isyan edip de şiir olan hevesimle yatıya gelen kalemimle bir gövde gösterisi filan da yapmaya meyletmedim.

Sunumu İlahi Işığın.

Gönyem kırık ve acılarımla parçalanan açılar ve hurra...

Şafağın çekik gözlerine mil çekiyorum.

Aşkın ambarında gagalıyorum özlemi...

Ruhuma özlemim sonlanıyor ne zamanki yazmaya dursam.

Bir künye; bir keramet; bir kimlik tasası.

Evin odaları; sokağın çıkmazları; köşelerin itibarsızlığı ve izbelerin leşinde boy veren karanlık gölgeler ve efkârın yitiminde mutluluğa kanat açan yüreğim hele ki aşkın kibirli sesine de tav olmuşken aşksız geçmeyen ömre şiirler sunuyorum aslında kimsesizliğimle firar ettiğim mabedimden hikâyeler doğuruyorum ve kimselerin olmadığı her açmazda aymazlığına tanıdığım evrenin.

Bir su dokuyum.

Belki bir su küresi.

Bir labirent olmadığım ne malum...

Kaydı kuytu yokmuş mazinin, demenin meali mademki bir ömre yayılan sessizlikti şimdilerde matemini örüyorum ilmek ilmek ve idam sehpa ile sözleşmiş çıkıyorum da darağacına.

"Fiziksel olarak sanki kafam uçup gitmiş gibi hissediyorum ve bu hissin sebebi şiir. Dünyayı başka türlü görmek ve başka bir bilmenin içinden onu imgeleştirmektir." (Alıntı)

Sağaltım merkezinde kanamalı sözcükler hazır ol'da biten bir emir eri olmanın verdiği mutlak mutlakiyet ve meşru müdafaa az sonrasız bir tümcede biten heceler ve kekelediğim ömrün sahnesine bir rakım eklemek elbet şairliğin kimliği değil de künyesine düşkünlüğüm aslında sağalttığım mazimle yarınlardan yana fazlaca umutlu olmasam da yazmaktan duyduğum coşku ve heyecan kalemsiz geçmeyen günümü çoktan yok saydığım.

Bir hicvin tanıklığında.

Aşkın mersiyesi, ömrün tezat giriftleri.

Yana yakıla yaşamakla aştığım engeller ve kurduğum dostluk köprüleri ki sırat köprüsünde asılı kaldığım önceki ömrüme de atıfta bulunduğum bir hezeyan yitiminde bir heyecanı içime çektiğim ve devasa parantezlerde d/okuduğum bilinmezlikle iştiğal bilindik bir fani filan da değil sadece hiçliğime doyamadığım elbet şiirlerin varlığı ile kendimden geçmenin de özeti iken aşkı nakşeden sevecen kelimelerim elbet restleşmekle iştiğal ömrün ket vurduğu her mutluluğu şimdilerde dize dize içtiğim ve diz dize yaşadığım kalemin sefasıyla aşkı körüklediğim bir laneti de sonlandırdığımın meali iken resmini

izdiđim aşka Şiirler adadığım da asla bir yalan ya da kandırmaca değilken...